

El cas Macià

Sota aquest títol Josep Escofet, publica a "La Voz" un article del qual recollim els següents paràgrafs:

"Los intelectuales catalanes pensaron hacer del señor Macià un personaje palo, decorativo y silente; una imagen para ser adorada por el pueblo en el altar del nacionalismo. La misma vitalidad hizo fracasar el tabú. Un hombre que pronuncia discursos en los mítines, y recibe todos los días innumerables visitas, y recorre todos los pueblos de Cataluña aprovechando los ocios dominicales, y ejerce activamente una efectiva jefatura de partido con autoridad que recuerda sus antecedentes marciales, no puede resignarse al papel de autómatas. Saltarían sus nervios o caducaría su personalidad efusiva y dinámica, donde tal vez reside el secreto de su atracción para las masas.

El señor Macià, es hoy todavía el hombre que puede reunir más votos en Cataluña. Ha perdido una gran parte de sus adictos del sindicalismo; pero el pueblo le quiere. Y le quiere por ser como es, político de corazonadas, ingenuo como sus admiradores.

Y están bien seguros los sabiondos de los partidos catalanes de centro y de derecha, esos partidos en cuyas filas forman los técnicos y los intelectuales de que con su política fría, tortuosa y egoísta habrían conseguido más para Cataluña de lo que contendrá el Estatuto que les traiga de Madrid el caudillo de la izquierda republicana? Sobre este punto, yo tengo mis dudas. Con las Cortes actuales es más fácil que se entiendan, me parece, los catalanes de la izquierda, sus afines, que los técnicos de la Lliga y los soñadores amigos del ministro de Economía. Y hasta será siempre más verdadero el contacto cordial del Gobierno de la República con el señor Macià siendo éste como es, una llama viva, un corazón eruptivo, la pasión detonante, que si fuera, como lo quieren sus críticos, un hombre cerebral, frío, taimado, calculador y retraído."

ANUNCIANTS:

"FOMENT" ES EL DIARI
QUE US CONVE.

La posició de l'Esquerra davant la crisi

La posició de l'Esquerra Republicana de Catalunya davant la crisi del Govern actual, es redueix a prescindir de tot criteri personal i de tota exigència partidista, per a fer honor únicament a l'imperatiu que li dicten les doctrines que defensa, i a l'interès de l'Estatut de Catalunya.

Es per aquesta raó que l'Esquerra Republicana de Catalunya ha estat absent de les dificultats sorgides en el pla on hi juguen les diferències, les intrigues i les combinacions polítiques, i ha procurat en tot moment que la seva posició restés ben fixada per aquell imperatiu únic i exclusiu del seu programa polític, que l'ha orientat des del primer moment amb la nota oficial que es donà a la premsa i que

condensa tota l'actuació i el sentir d'aquest grup polític, disposat a no imposar cap nom, sinó les aspiracions de Catalunya, motor essencial de la seva actuació.

Això explica que en les dificultats que hagin pogut sorgir quant al nombre de ministres, càrrecs personals i llur acoblament, a la política de passadissos i de pressions personalistes dels partits, i a les combinacions que recorden els temps de la passada política, l'Esquerra Republicana de Catalunya ni hi intervingui ni se'n preocupi. Se'n manté separada, serena, fidel al seu programa i de cara a l'Estatut de Catalunya.

Aquesta és la posició de l'Esquerra Republicana de Catalunya davant l'actual crisi de govern."

De música

En honor a la veritat "Arquet" deu manifestar públicament l'equivocada disposició d'esperit en què es trobava en anar a escoltar el segon concert del present curs de la volguda filharmònica Associació reusenca: ... recital d'arpa... aspecte de la platea del Fortuny ben diferent del que oferia no fa pas gaires dies amb motiu de la representació de "Don Juan Tenorio"... nit hivernenca de debò... en fi, un cúmul de circumstàncies depriment, que sortosament cal dir foren anorreades per la joia provocada ja en l'execució de la primera obra interpretada per la genial artista senyoreta Rosa Balcells, que en polsar l'arpa encisa amb el seu privilegiat virtuosisme, espontàniament exterioritzat sense amanelements, i que fins i tot plàsticament fa nèixer sentiments d'admiraació i pleitesia a una mena de simbòlica Verge paradisiaca brodant rica randa d'arpegis.

Precisa, doncs, remarcar com Rosa Balcells ens feu modificar en sentit ben favorable el nostre concepte sobre la capacitat de rendiment emotiu de la melodia arpística. Amb intèrprets com la nostra joveníssima artista, un recital d'arpa resulta no ja interessant, sinó

verament captivador; la gamma melòdica és manifesta riquíssima gairebé sempre dintre d'un ambient de plàcid romanticisme.

Rigodon, de Rameau, amb què començà el programa, ens donà la dolça impressió d'un entremaliat ballet de pigmeus; la *Peça* en sol, deliciosa com a obra d'Escarlatti; *Margarida dolerosa filant*, de Zabel, tal vegada ens resultà la composició més plaenta, amb sa melangiosa melodia de la mà esquerra mentre la dreta desgrana arpejats que dibuixen admirablement el suau brugit de la filosa; *Clau de lluna*, de Debussy, és una mena de miniatura poemàtica del plany d'una verge desvetllada per l'anyorament; *Somni d'amor*, és nom ben escaient a l'hermosa pàgina musical de Zabel, plena de brodades cromàtiques; *Al matí*, de Tournier, resultà una bonica troca d'arpegis de rica gamma; *Les variacions pastorals sobre un vell Nadal*, de M. Rousseau ens encisaren per la brillant i diversa forma com els prodigiosos dits de l'arpista, tractaven el plàcid motiu de l'obra; *El Romanç sense paraules*, de Faurè, és un curtet moment musical de regust ben romàntic; *Peça de concert* de Busser, té uns plens, macissos, que ningú no podria treure més mets i ajustats que la senyoreta Balcells; *Fantasia sobre quatre te-*

mies populars russes, de Theumann, l'inicial, el conegut dels "Sirgadors del Volga", fou una pàgina de contrast amb la melodia de les obres precedents, en la que la arpista ens revela com poden executar-se gèneres ben diferents amb el seu instrument.

En la resta d'obres del concert, dedicada a arpa i flauta, quasi sempre destacant-s'hi aquesta, el senyor Gratacós lluí el seu reconegut virtuosisme d'execució. Foren pulcrament executades el Minuet d'*Orfeu*, de Gluck; *Larghetto Allegro* de la Sonata IV de Händel; *El petit pastor*, de Debussy; i la que més ens agradà, *Suite*, de Hilse, bonica miniatura de tetralogia melòdica, en la qual s'hi destaca el final temps d'*scherzo* on l'arpa i la flauta juguen variadament i alternativa un bonic tema de senzilla melodia.

No cal dir com als grans aplaudiments prodigats a l'arpista en la seva actuació en recital, se n'hi afegiren pròdigament en l'actuació de conjunt, i sobretot al final del concert, en què el selecte, encara que escàs auditori, semblava que no volgués avindre's a què la gentil i gran arpista el deixés, sense suggerir-li la convicció que abans que compleixi els divuit maigs la senyoreta Rosa Balcells torni a Reus per tal de delectar-nos amb la genialitat del seu art.

ARQUET

Puig Pujades, comediógraf

Per tractar-se d'un antic amic i col·laborador del nostre diari, ens plaüt reproduir alguns paràgrafs de l'article que, donant compte de l'estrena de "Quan s'ha perdut la fe", que va tenir lloc el passat dia 8 a la capital empordanesa, publica el nostre col·lega "Empordà Federal":

"No va tractar-se solament de la representació d'una obra notable, sinó que també va ésser-nos revelat un comediógraf de primera línia. Coneixíem nosaltres l'obra d'En Puig Pujades, però així com en les altres branques de la literatura, es pot descobrir el prosista, el narrador o el novel·lista amb la lectura directa de les obres llurs,

(Segueix a la 5.ª pàgina)